

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 10729

гр. Пловдив, 05.10.2022 г.

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, III ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в закрито заседание на пети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Свилена Ст. Давчева

като разгледа докладваното от Свилена Ст. Давчева Гражданско дело № 20225330113090 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 130 ГПК.

Същото е образувано по искова молба вх. № 72009/13.09.2022 г. по описа на Районен съд Пловдив, депозирана от Г. Е. Т. срещу Община Пловдив, с която се предявява претенция да бъде признато за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника сумата в размер на 1389,38 лева, представляваща данък на лек автомобил марка и модел „БМВ“ 320 Д, с рег. № **** за периода 2013 г. – 2016 г., и сумата в размер на 978,11 лева, представляваща лихва върху посочената сума, за които суми е издаден Акт за установяване на задължение по декларация № **** г., издаден от Община Пловдив.

В исковата молба се излагат съображения, че на 02.09.2022 г. на ищеца е връчена покана за доброволно изпълнение по изп. дело № **** г. на **** на КЧСИ. В същата било посочено, че ищецът следва да заплати на ответника сумата в размер на 5490,43 лева, от които сумата в размер на 3190,01 лева – главница, представляваща данъци за превозно средство, сумата от 1589,41 лева – дължими лихви към 16.08.2022 г., законна лихва и разноси за съдебния изпълнително. От поканата се установявало, че срещу ищеца бил издаден Акт за установяване на задължение по декларация № **** г., издаден от Община Пловдив, съгласно който ищецът дължал на ответника данък за МПС марка и модел „БМВ“ 320 Д, с рег. № **** в размер на 3190,01 лева и лихви в размер на 1437,88 лева към 25.02.2022 г., от които за периода 2013 г. – 2016 г. се дължали следните суми: за 2013 г. – 277,88 лева за данък и 246,32 лева за лихви, за 2014 г. – 370,50 лева за данък и 281,69 лева за лихви, за 2015 г. – 370,50 лева за данък и 243,90 лева за лихви, за 2016 г. – 370,50 лева за данък и 206,29 лева за лихви. Навеждат се доводи, че посочените задължения били погасени поради изтичане на петгодишният давностен срок за публични

задължение по чл. 171 ГПК. Същите били погасени още преди съставянето на Акт за установяване на задължение по декларация № **** г., издаден от Община Пловдив.

Поради изложеното предявява исковата претенция. Претендира разноски.

С молба вх. № 77867/04.10.2022 г. по описа на Районен съд Пловдив, депозирана от ищеца, е представен Акт за установяване на задължение по декларация № **** г., издаден от Община Пловдив, с отбелязване на дата на влизане в сила – 20.05.2022 г.

Въз основа на изложените твърдения в исковата молба и уточняващата молба, съдът намира от правна и фактическа страна следното:

Процесните вземания безспорно представляват публични общински вземания по чл. 162, ал. 2, т. 1, т. 3 и т. 9 ДОПК, установени с издаден на основание чл. 107, ал. 3 ДОПК, вр. чл. 4 и чл. 9б ЗМДТ Акт за установяване на задължение по декларация № **** г., издаден от Община Пловдив. Този акт като необжалван е влязъл в сила на 20.05.2022 г. Същият представлява изпълнително основание по смисъла на чл. 209, ал. 2, т. 3 ДОПК. Съгласно чл. 163, ал. 1 ДОПК публичните вземания се събират по реда на ДОПК, но само ако в закон не е предвидено друго. В чл. 4, ал. 2, вр. чл. 9б ЗМДТ изрично е предвидено друго – принудителното събиране на данъците и на таксите по този закон се извършва от публичен изпълнител по реда на ДОПК или от съдебен изпълнител по реда на ГПК, т.е. законодателят е предоставил на органите в общинската приходна администрация да преценяват реда, по който да бъде извършвано принудителното събиране. В случая, ответната община е избрала принудителното събиране на процесните публични вземания да се извърши от частен съдебен изпълнител по реда на ГПК, при което защитата на длъжника по исков ред срещу принудителното изпълнение следва да бъде реализирана по реда на чл. 439 ГПК. Искът по чл. 439, ал. 1 ГПК е предоставен на длъжника в изпълнителния процес за оспорване на предприетото срещу него принудително изпълнение. Защитата на длъжника срещу принудителното изпълнение се изразява в оспорване на вземането, т.е. целта е да се установи материалноправната незаконосъобразност на принудителното изпълнение. Важно е да се отбележи, че съгласно чл. 439, ал. 2 ГПК претенцията на длъжника може да се основава само на факти, настъпили след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Или чрез иска по чл. 439, ал. 1 ГПК длъжникът оспорва изпълнението с твърдения, че правото на принудително изпълнение е възникнало, но новите обстоятелства (настъпили след изпълнителното основание) са го погасили. Това правило се отнася както за случаите, в които вземането по изпълнителното основание е установено със сила на пресъдено нещо към момента на приключване на съдебното дирене в исковото производство, респ. арбитражното производство, така и за случаите

на вземане, установено в друго производство, но за събирането на което е приложим редът по ГПК. В настоящия случай ищеца се позовава на изтекла петгодишна погасителна давност, поддържайки, че за задълженията за 2013 г. същата е започнала да тече на 01.01.2014 г. и е изтекла на 01.01.2019 г., за задълженията за 2014 г. е започнала да тече на 01.01.2015 г. и е изтекла на 01.01.2020 г., за задълженията за 2015 г. е започнала да тече на 01.01.2016 г. и е изтекла на 01.01.2021 г., и за задълженията за 2016 г. е започнала да тече на 01.01.2017 г. и е изтекла на 01.01.2022 г., т.е. искът за несъществуване на вземането се основава на правопогасяващо възражение за погасяване на правото на изпълнение върху оспорените вземания по давност.

Действително, съгласно чл. 171, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на петгодишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Задълженията за лихви се разглеждат в същия режим, който е установен за главното задължение, като съгласно чл. 162, ал. 2, т. 9 ДОПК те също са публични задължения, поради което и към тях е приложим погасителният 5-годишен давностен срок. Съдът обаче намира, че така заявеното възражение е преклудирано, тъй като ищецът се позовава на давност, текла в период преди влизане в сила на изпълнявания АУЗД. Последният от своя страна е подлежал на обжалване по реда на чл. 152 и следващите ДОПК и ищецът е разполагал с възможността да предяви възражението си за изтекла давност в производството по обжалване на акта. Предвид горното и доколкото в исковата си молба ищецът не се позовава на нови по смисъла на чл. 439, ал. 2 ГПК факти, то предявеният от нея иск е недопустим /така Решение по в. гр. д. № 2526/2021 г. по описа на Окръжен съд Пловдив/.

Предвид всичко изложеното и констатираната недопустимост на предявения иск, исковата молба следва да бъде върната, а производството по делото – прекратено.

Изложеното обуславя и неоснователност на претенцията за допускане на обезпечение на предявения иск чрез спиране на изпълнение по изп. дело № **** г. на **** на КЧСИ, доколкото абсолютна процесуална предпоставка за допускане на исканото обезпечение е предявеният иск да е допустим и вероятно основателен.

Така мотивиран и на основание чл. 130, ал.1 ГПК, Съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ВРЪЩА искова молба вх. № 72009/13.09.2022 г. по описа на Районен съд Пловдив, депозирана от Г. Е. Т., ЕГН: *****, срещу Община Пловдив, ЕИК: 000471504, с която се предявява претенция да бъде признато за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника сумата в размер на 1389,38 лева, представляваща данък на лек

автомобил марка и модел „БМВ“ 320 Д, с рег. № **** за периода 2013 г. – 2016 г., и сумата в размер на 978,11 лева, представляваща лихва върху посочената сума, за които суми е издаден Акт за установяване на задължение по декларация № **** г., издаден от Община Пловдив.

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. № 13090/2022 г. по описа на Районен съд Пловдив, III гр. с-в.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на Г. Е. Т., ЕГН: *****, за допускане на обезпечение на предявения от същия иск срещу Община Пловдив, ЕИК: 000471504, за признаване за установено в отношенията между страните, че ищецът не дължи на ответника сумата в размер на 1389,38 лева, представляваща данък на лек автомобил марка и модел „БМВ“ 320 Д, с рег. № **** за периода 2013 г. – 2016 г., и сумата в размер на 978,11 лева, представляваща лихва върху посочената сума, за които суми е издаден Акт за установяване на задължение по декларация № **** г., издаден от Община Пловдив, чрез спиране на изпълнението по изп. дело № **** г. на **** на КЧСИ, с район на действие – Окръжен съд Пловдив.

Определението може да бъде обжалвано с частна жалба пред Окръжен съд Пловдив в едноседмичен срок от съобщаването му на ищеца.

Препис от настоящото определение да се връчи на ищеца.

Съдия при Районен съд – Пловдив: __/п/_____